

ЗАКОН

ЗА ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ „РАЗУЗНАВАНЕ”

Глава първа ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Чл. 1. Този закон урежда статута, дейностите и функционирането на Държавна агенция „Разузнаване”, наричана по-нататък „Агенцията”, и статута на нейните служители.

Чл. 2. (1) Държавна агенция „Разузнаване” е служба за сигурност, непосредствено подчинена на Министерския съвет.

(2) Държавна агенция „Разузнаване” е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище в София, а председателят на Агенцията е първостепенен разпоредител с бюджетни кредити.

(3) Държавна агенция „Разузнаване” участва в дейността на разузнавателните общности на НАТО и Европейския съюз.

Чл. 3. (1) Държавна агенция „Разузнаване” придобива, обработва, анализира, съхранява и предоставя разузнавателна информация при условията и по реда на този закон.

(2) Разузнавателна информация по смисъла на този закон е всяка придобита от Агенцията информация за чужди страни, организации и лица или за свързани с тях български организации и лица, която е от значение за гарантиране на суверенитета и териториалната цялост на държавата, за защитата на конституционно установения ред в Република България, за защита и реализиране на националните интереси в политическата, икономическата, финансовата, социалната, научната и културната област, включително за:

1. разкриване, предотвратяване и противодействие на посегателства срещу независимостта и териториалната цялост на страната;

2. разкриване, предотвратяване и противодействие на тайни посегателства, които накърняват или застрашават политическите, отбранителните и икономическите интереси на страната;

3. разкриване, предотвратяване и противодействие на тайни посегателства, насочени към насилствена промяна на конституционно установения ред в страната, който гарантира упражняване на човешките и гражданските права, демократично представителство на основата на многопартийна система и дейността на институциите, установени от Конституцията;

4. разкриване, предотвратяване и противодействие на терористични действия, на незаконен трафик на хора, оръжие и наркотици, както и на незаконен трафик на продукти и технологии, поставени под международен контрол, "пране на пари", финансиране на тези дейности и други специфични рискове и заплахи;

5. защита на националните исторически и духовни ценности и културното наследство на българската нация.

Чл. 4. Дейността на Държавна агенция „Разузнаване” се осъществява въз основа на следните основни принципи:

1. спазване на Конституцията, законите и международните договори, по които Република България е страна;

2. зачитане и гарантиране на правата на човека и основните свободи;

3. защита на информацията и на източниците за придобиването ѝ;

4. обективност и безпристрастност;

5. сътрудничество с гражданите;

6. политически неутралитет.

Чл. 5. На Държавна агенция „Разузнаване” не се възлагат задачи от вътрешнополитически характер.

Чл. 6. Върху дейността на Държавна агенция „Разузнаване” се упражнява контрол от предвидените в Конституцията и този закон органи.

Глава втора
ФУНКЦИИ И ДЕЙНОСТИ.
ОРГАНИЗАЦИЯ, СПОСОБИ И СРЕДСТВА ЗА ИЗПЪЛНЕНИЕТО ИМ

Чл. 7. Функциите на Държавна агенция „Разузнаване” са:

1. защита на националната сигурност и интересите на Република България, свързани с националната сигурност;
2. предотвратяване, разкриване и противодействие на вреди в областта на националната сигурност, външната политика, икономиката и защитата на конституционно установения ред;
3. осъществяване съдействие на органите по чл. 11 за реализиране приоритетите на Република България в областта на националната сигурност, външната политика, икономиката и защитата на конституционно установения ред.

Чл. 8. Дейностите на Държавна агенция „Разузнаване” са:

1. придобиване, съхраняване, обработване, обобщаване, анализиране и предоставяне на разузнавателна информация;
2. осъществяване на разузнавателни операции;
3. проучване и подбор на кандидати за служители;
4. проучване на кандидати за служители и на служителите с цел установяване на надеждността им за работа с класифицирана информация и издаване на разрешения за достъп до класифицирана информация;
5. закрила на служителите и на лицата, които сътрудничат или са сътрудничали на агенцията, както и на бившите служители на Агенцията;
6. защита и охрана на обектите, предоставени на Агенцията за или във връзка с изпълнение на дейността ѝ;
7. разработване и поддържане в готовност за изпълнение на план за мобилизация, военновременен план, план за привеждане от мирно във военно положение и поддържане на мобилизационен резерв;
8. информационен обмен и взаимодействие с органите на държавната власт и с държавните служби и техните администрации;

9. сътрудничество със сродни чуждестранни органи и служби;

10. проучване на кандидати за изпълнители на обществени поръчки, свързани с достъп до класифицирана информация относно Агенцията, дейността и служителите ѝ, с цел издаване на разрешения за достъп и удостоверения за сигурност;

11. създаване и поддържане на самостоятелен оперативен архив;

12. изграждане и поддържане на собствена автоматизирана информационна система за събиране, обработване, съхраняване и вътрешноведомствен обмен на информация;

13. разработване и използване на собствени криптографски ключове, средства и системи за защита на информацията съгласно закона и в рамките на своята компетентност;

14. други дейности, определени със закон.

Чл. 9. Министерският съвет определя условия и ред за придобиване, ползване и разпореждане извън страната с недвижима и движима собственост, обезпечаваша осъществяването на функциите и дейностите по чл. 7 и 8.

Чл. 10. Изпълнението на дейностите на Агенцията се осигурява чрез:

1. използване на специални разузнавателни средства на територията на Република България при условия и по ред, определени със Закона за специалните разузнавателни средства;

2. използване на разузнавателни средства и способности извън територията на Република България при условия и по ред, определени от ръководителя на Агенцията;

3. привличане към сътрудничество на лица при условия и по ред, определени от ръководителя на Агенцията;

4. използване на прикрития на Агенцията като юридическо лице, включително чрез съставяне и използване на официални документи за прикритието, при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет;

5. използване на прикрития на служители на Агенцията при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет;

6. използване на прикрития на вещи и обекти на Агенцията, включително чрез съставяне и използване на официални документи за прикритието им, при условия и по ред, определени с решение на Министерския съвет;

7. съставяне и използване на документи за чужда самоличност и други официални документи, необходими за прикритие на служители от Агенцията, които изпълняват оперативно-разузнавателна дейност, при условия и по ред, определени с решение на Министерския съвет;

8. разработване и използване на собствена специална техника и системи за осигуряване на оперативната си дейност и за комуникация при спазване изискванията на закона;

9. съдействие и получаване на информация от държавни органи, организации и лица;

10. защита от нерегламентиран достъп на класифицираната информация, събирана, обработвана и съхранявана от Агенцията, и защита на служебната кореспонденция.

Чл. 11. (1) Агенцията предоставя разузнавателна информация чрез ръководителя на Агенцията или чрез определени от него длъжностни лица на:

1. председателя на Народното събрание;
2. Президента на Републиката;
3. министър-председателя и министрите;
4. други държавни органи, организации и лица, определени от Министерския съвет.

(2) На председателя на Народното събрание, на Президента на Републиката и на министър-председателя се предоставя еднаква по обем и съдържание информация.

Глава трета
УСТРОЙСТВО И УПРАВЛЕНИЕ НА ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ
„РАЗУЗНАВАНЕ”
Раздел I
ОРГАНИ ЗА УПРАВЛЕНИЕ

Чл. 12. (1) Държавна агенция „Разузнаване” се ръководи от председател, който се назначава с указ на Президента на Република България по предложение на Министерския съвет за срок 5 години.

(2) Председателят се подпомага от заместник-председатели, които се определят с решение на Министерския съвет за срок 5 години по предложение на председателя.

Чл. 13. За председател и заместник-председатели на Агенцията могат да бъдат назначавани лица, които:

1. имат само българско гражданство;
2. имат висше образование с образователно-квалификационна степен „Магистър”;
3. притежават 10-годишен професионален стаж в службите за сигурност;
4. не са осъждани за умишлено престъпление от общ характер, независимо от реабилитацията, както и не са освобождавани от наказателна отговорност за умишлени престъпления от общ характер;
5. не са лишени от правото да заемат определена държавна длъжност;
6. са получили разрешение за достъп до класифицирана информация с ниво на класификация „Строго секретно”;
7. не членуват в политически партии или коалиции или в организации с политически цели;
8. не са еднолични търговци, съдружници, управители, прокуристи или членове на надзорни съвети, управителни съвети или съвети на директорите или в контролни органи на търговски дружества, кооперации или юридически лица с нестопанска цел, които осъществяват стопанска дейност;

9. не са наети по трудово или по служебно правоотношение.

Чл. 14. (1) Пълномощията на председателя и заместник-председателите на Агенцията се прекратяват предсрочно в следните случаи:

1. по тяхно искане;
2. при навършване на 60-годишна възраст;
3. при фактическа невъзможност да изпълняват задълженията си за повече от 6 месеца;
4. при несъвместимост с изискванията на чл. 13;
5. при тежко нарушение или системно неизпълнение на служебните задължения, както и при действия, които накърняват престижа на Агенцията;
6. при влизане в сила на акт, с който е установен конфликт на интереси по Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси.

(2) В случаите по ал. 1 пълномощията на председателя се прекратяват с указ на Президента на Република България по предложение на Министерския съвет, а на заместник-председател – с решение на Министерския съвет по предложение на министър-председателя.

(3) При смърт или предсрочно прекратяване пълномощията на председателя Министерският съвет предлага в едномесечен срок на Президента на Република България да назначи нов председател, а при смърт или предсрочно прекратяване на пълномощията на заместник-председател министър-председателят предлага в едномесечен срок на Министерския съвет да назначи нов заместник-председател. Назначените по този ред председател и заместник-председател довършват съответния мандат.

(4) До назначаване на нов председател неговите функции се изпълняват от определен от Министерския съвет заместник-председател.

(5) Трудът на председателя и заместник-председателите на Агенцията се зачита като първа категория.

Чл. 15. (1) Председателят ръководи Агенцията, като:

1. представлява Агенцията;
2. организира, ръководи и контролира изпълнението на функциите и дейностите, възложени на Агенцията;
3. организира изпълнението на оперативно-разузнавателните дейности за изпълнение на поставените пред Агенцията задачи;

4. съставя проект на бюджет на Агенцията и ръководи изпълнението му;

5. ръководи финансовото и материално-техническото осигуряване на Агенцията и дейността по осъществяване на контрол върху материалноотговорните лица;

6. организира, ръководи и контролира разходването на особените финансови средства;

7. ръководи управлението на човешките ресурси;

8. ръководи осъществяването на здравната политика и на медицинското и психологичното осигуряване;

9. ръководи социалната политика;

10. утвърждава Етичен кодекс за поведение на държавните служители в Агенцията;

11. контролира дейностите по създаване на безопасни и здравословни условия в Агенцията;

12. изготвя и представя пред Министерския съвет ежегодно до 31 януари годишен доклад за дейността на Агенцията за предходната година;

13. ръководи дейността по опазване на класифицираната информация в Агенцията в съответствие със Закона за защита на класифицираната информация и обявява списък на категориите информация, подлежаща на класификация като служебна тайна, за сферата на дейност на Агенцията;

14. управлява предоставените на Агенцията държавни имоти и ръководи инвестиционната политика в Агенцията;

15. организира и ръководи взаимодействието с органите на държавната власт, държавните ведомства и обществени организации;

16. осъществява сътрудничество с партньорски служби на други държави, с международни органи и организации;

17. изготвя доклад до Министерския съвет за отпускане на лична пенсия по чл. 91 от Кодекса за социално осигуряване за особени заслуги, свързани с националната сигурност;

18. внася в Министерския съвет за разглеждане всички въпроси, свързани с Агенцията, за които няма самостоятелна компетентност за решаване;

19. съдейства при подготовката на актовете на Министерския съвет, свързани с Агенцията;

20. изразява становища по изпратени за съгласуване проекти на актове на Народното събрание и Министерския съвет;

21. отговаря за правното осигуряване на Агенцията;

22. изпълнява и други правомощия, възложени му със закон.

Чл. 16. (1) В изпълнение на своите правомощия председателят на Агенцията издава правилници, наредби, инструкции и заповеди.

(2) Актовете на председателя на Агенцията за подбора на кандидати за служители, за приемане на служители, както и за промяна или прекратяване на прикриващите отношения със служители, които при изпълнение на служебните си задължения заемат или са заемали длъжности в държавната администрация или са извършвали оперативно-разузнавателна дейност под друго прикритие, не подлежат на обжалване.

(3) Актовете на председателя на Агенцията за прекратяване на служебното правоотношение могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Обжалването не спира изпълнението.

Чл. 17. (1) Председателят делегира със заповед правомощия на заместник-председателите и определя техните функции.

(2) Функциите и правомощията на председателя в негово отсъствие от страната, при невъзможност да ги изпълнява в цялост или частично или когато ползва законоустановен отпуск, се изпълняват от определен с негова писмена заповед заместник-председател за всеки конкретен случай.

Чл. 18. (1) За осъществяване на контролни функции при провеждане на държавната политика в Агенцията и с цел предотвратяване и разкриване на закононарушения, както и за повишаване на качеството и ефективността на изпълнението на възложените функции и дейности министър-председателят по предложение на ръководителя на Агенцията назначава инспектор.

(2) Инспекторът е на пряко подчинение на председателя на Агенцията.

(3) За инспектор може да бъде назначаван служител, който има висше образование и стаж не по-малко от 5 години в Агенцията.

Чл. 19. (1) Инспекторът извършва контролни и други проверки по указание на председателя на Агенцията или по свой почин по отношение на:

1. спазването на нормативните актове и заповедите на председателя на Агенцията;
2. спазването на вътрешния ред и дисциплина;
3. предотвратяването и разкриването на конфликт на интереси по смисъла на Закона за предотвратяване и разкриване на конфликт на интереси;
4. спазването на Етичния кодекс за поведение на служителите;
5. управлението и разпореждането с материални средства;
6. условията и реда за извършването на особени финансови разходи;
7. условията на труд;
8. управлението на човешките ресурси;
9. спазването на основните права и свободи на човека.

(2) Инспекторът проучва предложенията, сигналите, жалбите и молбите, подадени от физически или юридически лица до председателя на Агенцията, и изготвя отговори по тях.

(3) Инспекторът няма правомощие да извършва финансов контрол с изключение на контрола по ал. 1, т. 5 и 6.

Чл. 20. (1) Председателят на Агенцията има право да разпреди на инспектора да не започва и да прекрати извършването на конкретни проверки, ако това е необходимо за защита на интереси, свързани с националната сигурност.

(2) В случаите по ал. 1 инспекторът има право да докладва на министър-председателя.

Чл. 21. (1) Инспекторът докладва на председателя за резултатите от извършените от него проверки и прави предложения и препоръки във връзка с тях.

(2) Инспекторът представя годишен доклад за резултатите от дейността си на министър-председателя и на председателя на Агенцията.

Чл. 22. Организацията на дейността, видовете проверки, както и условията и редът за извършването им се определят с акт на Министерския съвет.

Чл. 23. При осъществяване на правомощията си органите и лицата, осъществяващи предварителен финансов контрол, вътрешен одит, държавна финансова инспекция и външен одит, съответно не контролират, не инспектират и не одитират особените разходи и специалните дейности на Агенцията.

Раздел II

СТРУКТУРА

Чл. 24. (1) Агенцията е организирана в дирекции и отдели. В дирекциите и отделите с акт на председателя на Агенцията могат да се създават и други звена.

(2) Наименованието, вътрешната организация и функциите на звената се определят с акт на председателя на Агенцията.

(3) Звената осъществяват функциите и дейностите, посочени в чл. 7 и 8, в следните направления:

1. разузнавателна дейност и контраразузнавателното ѝ обезпечаване;
2. информационно-аналитична дейност;
3. управление на човешките ресурси;
4. правно-нормативна дейност;
5. сигурност и защита на класифицираната информация;
6. международно сътрудничество;
7. оперативен отчет и архив;
8. финансово-счетоводна дейност;
9. стопанска дейност;
10. охранителна дейност;
11. управление при кризи и отбранително-мобилизационна подготовка;
12. информационно-техническо обслужване и компютърни системи;
13. вътрешен одит;
14. инспекция.

Глава четвърта

ЗАЩИТА НА КЛАСИФИЦИРАНАТА ИНФОРМАЦИЯ И ЛИЧНИТЕ ДАННИ

Чл. 25. (1) Списъкът на категориите информация, подлежаща на класификация като служебна тайна, се определя със заповед на председателя на Агенцията.

(2) Спрямо Агенцията не се прилагат разпоредбите на Закона за защита на личните данни и Закона за достъп до обществена информация относно данни за служители, лица, които ѝ сътрудничат, както и за оперативно-разузнавателните дейности на Агенцията.

Чл. 26. (1) В Агенцията могат да се обработват лични данни. При обработване на лични данни, свързани с дейността на Агенцията:

1. не се иска съгласието и не се информира физическото лице;
2. не се предоставят лични данни на трети лица;
3. данните се съхраняват и след приключване на обработването им в срокове, определени от администратора на личните данни.

(2) В Агенцията могат да се обработват и лични данни, обработвани от други органи, като данните, получени по този начин, не могат да се използват за други цели освен за дейността на Агенцията. Тези данни не се препредават на трети лица.

(3) Личните данни по ал. 2 и 3 се заличават, ако вече не съществува причина за тяхното запазване съгласно закона или в изпълнение на съдебен акт.

(4) При заличаването на личните данни се вземат предвид възрастта на физическото лице, естеството на обработваните лични данни, необходимостта от обработване до приключването на разследване или законова процедура, влизане в сила на присъда или съдебно решение, амнистия, реабилитация или изтичане на предвидената в закона давност.

(5) Администратор на лични данни по смисъла на Закона за защита на личните данни е председателят на Агенцията, който възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица.

(6) Редът за обработване на лични данни се определя с акт на председателя на Агенцията.

Чл. 27. (1) На служителите на Агенцията не се издават екземпляри или копия от документите, свързани с възникване, изменение или прекратяване на правоотношенията с Агенцията, с изключение на случаите по ал. 2.

(2) На служителите на Агенцията се издават несъдържащи класифицирана информация преписи на актовете, с които се прекратяват правоотношенията им с Агенцията, както и предвидени в закон документи за реализиране на осигурителни права след прекратяване на правоотношенията с Агенцията.

Чл. 28. Служителите са длъжни да опазват държавната и служебната тайна и след прекратяване на правоотношенията им с Агенцията съгласно Закона за защита на класифицираната информация.

Глава пета

ВЗАИМОДЕЙСТВИЯ С ОРГАНИ И ВЕДОМСТВА

Чл. 29. Координацията и взаимодействието на Агенцията с ведомства и служби за сигурност и обществен ред се осъществява чрез издаване на съвместни инструкции от председателя на Агенцията и ръководителя на съответното ведомство.

Чл. 30. (1) За изпълнение на поставените пред Агенцията задачи държавните органи и ведомствата ѝ осигуряват безплатен достъп до информацията, с която разполагат.

(2) Агенцията ползва информация от информационни фондове на Министерството на вътрешните работи, Държавна агенция „Национална сигурност“ и служба „Военна информация“ по начин, непозволяващ разкриване на интереса на Агенцията, и при спазване на принципа „необходимост да се знае“.

(3) Достъпът по ал. 2 се урежда със съвместни инструкции.

Чл. 31. Агенцията осъществява взаимодействие с органи на ЕС, НАТО и други международни организации и чуждестранни разузнавателни и контрразузнавателни служби на основание и в изпълнение на:

1. международни договори, по които Република България е страна;
2. актове на Министерския съвет;
3. споразумения и договорености с партньорски служби.

Глава шеста

СЛУЖИТЕЛИ НА ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ “РАЗУЗНАВАНЕ”

Раздел I

Статут на служителите

Чл. 32. (1) Служители на Държавна агенция „Разузнаване” са:

1. държавни служители по този закон;
2. държавни служители по Закона за държавния служител;
3. лица, работещи по трудово правоотношение.

(2) Държавните служители по ал. 1, т. 1 осъществяват функции по изпълнение на дейностите по чл. 8.

(3) Държавните служители по ал. 1, т. 2 осъществяват функции, свързани с осигуряване дейността на Агенцията, извън посочените в чл. 8.

(4) За лицата, работещи по трудово правоотношение, се прилага чл. 107а от Кодекса на труда.

(5) Председателят на Агенцията е орган по назначаване на държавните служители и работодател на служителите по трудово правоотношение. Той може да възложи на служители на Агенцията отделни свои правомощия по служебното правоотношение с изключение на назначаването, налагането на дисциплинарни наказания по чл. 80, ал. 1, т. 3 - 5 и прекратяването на правоотношението.

(6) Председателят на Агенцията при необходимост може да определи служители по ал. 1, т. 3, които да изпълняват функции по чл. 8.

(7) Със заповед на председателя на Агенцията и с тяхно съгласие държавните служители по ал. 1, т. 1 могат да се назначават на длъжности, предвидени за заемане от служители по ал. 1, т. 2, и обратно. В този случай служебното правоотношение се преобразува в служебно правоотношение по съответния закон.

Чл. 33. Общата численост на служителите в Агенцията се определя с акт на Министерския съвет по предложение на председателя на Агенцията.

Чл. 34. (1) Държавните служители по чл. 32, ал. 1, т. 1 съобразно изпълняваните функции, притежаваната квалификация и професионален опит и заеманите длъжности изпълняват държавна служба в Агенцията в един от следните рангове:

1. разузнавачи:

а) главен разузнавач - ръководен персонал;

б) старши разузнавач - експертен персонал с контролно-аналитични функции;

в) разузнавач - експертен персонал;

2. сътрудници:

а) главен сътрудник - изпълнителски персонал с контролни функции;

б) сътрудник - изпълнителски персонал.

(2) Ранговете по ал. 1 могат да имат степени, отразяващи професионалните знания и опит на служителите, които се определят с правилника за прилагане на закона. Ранговете се присъждат от председателя на Агенцията.

(3) Председателят на Агенцията утвърждава Класификатор на длъжностите по чл. 32, ал. 1, т. 1.

Чл. 35. (1) Служителите на Агенцията нямат право да членуват в политически партии, движения или коалиции с политически цели и да предприемат действия по служба, с които да нарушават политическата си неутралност.

(2) Служителите на Агенцията не могат да извършват пропагандна и агитационна дейност в полза или във вреда на политически партии, движения или коалиции с политически цели, на синдикални организации и на кандидати за изборни длъжности.

(3) Служителите на Агенцията не могат да бъдат задължавани да декларират своите политически, религиозни или идеологически убеждения във връзка със заемането или изпълнението на службата.

(4) Служителите на Агенцията не могат да отказват изпълнение на служебни задължения по религиозни мотиви.

Чл. 36. Държавните служители в Агенцията могат да се кандидатира за президент и вицепрезидент на Република България, за народни представители, членове на Европейския парламент от Република България, общински съветници и кметове при условия и по ред, определени със закон.

Чл. 37. (1) Служебното правоотношение с държавен служител, който е регистриран за кандидат за избран орган от политически партии или коалиции, се прекратява.

(2) Държавен служител, избран за президент, вицепрезидент, народен представител, член на Европейския парламент от Република България и кмет от независима листа, се смята в неплатен отпуск за времето на мандата му и след прекратяване на пълномощията му се осигурява заемането на предишната или на друга равностойна длъжност. В 14-дневен срок от прекратяване на пълномощията му държавният служител заявява писмено пред органа по назначаването желанието си да заеме предишната или друга равностойна длъжност.

Чл. 38. В случаите, когато по отношение на държавен служител е взета мярка за неотклонение задържане под стража или той е привлечен като обвиняем, компетентният орган незабавно уведомява председателя на Агенцията.

Чл. 39. Председателят на Агенцията определя вида и модела на униформеното облекло, категориите служители, които го носят, реда за предоставянето и носенето му, символите, отличителните знаци, както и принадлежности, свързани с изпълнението на служебните задължения на държавните служители.

Чл. 40. (1) Държавните служители в Агенцията не могат да изпълняват друга държавна служба, освен в случаите, определени с този или с друг закон.

(2) Държавните служители не могат да извършват дейност, несъвместима със службата им в Агенцията.

(3) Несъвместимост със службата в Агенцията е налице, когато държавните служители:

1. са в непосредствена йерархическа връзка на ръководство и контрол със съпруг или съпруга, с лице, с което се намират във фактическо съжителство, с роднина по права линия без ограничения, по сребрена линия до четвърта степен включително или по сватовство до четвърта степен включително;

2. са еднолични търговци, съдружници в търговско дружество, управители или изпълнителни членове на търговско дружество, търговски пълномощници, прокуристи, търговски представители, ликвидатори или синдици;

3. извършват търговска дейност;

4. работят по трудово правоотношение или по граждански договор, освен за осъществяване на преподавателска или научноизследователска дейност, след разрешение на председателя на Агенцията;

5. участват в управителни или контролни органи на търговски дружества;

6. са сътрудници или служители под прикритие на други служби за сигурност или служби за обществен ред.

(4) Не се смята за търговска дейност по смисъла на ал. 3, т. 3 притежаването на акции, участието в кооперации със земеделски земи или гори и в жилищностроителни кооперации.

(5) Несъвместимост със службата в Агенцията не е налице в случаите, когато служителят извършва възложената му дейност при условията на прикритие, както и при участие в юридически лица с нестопанска цел, определени за осъществяване на общественополезна дейност.

(6) В 7-дневен срок от възникване на обстоятелствата по ал. 1 и 3 държавните служители са длъжни да подадат декларация.

(7) Председателят на Агенцията след получено писмено съгласие на държавния служител може да командирова държавния служител временно да изпълнява служба в друга администрация за срок до две години с възможност за еднократно удължаване на срока на командироването.

Чл. 41. (1) Държавните служители са длъжни да декларират по реда на Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси всеки частен интерес, който имат във връзка с функциите на структурното звено, в което работят.

(2) Държавните служители са длъжни да не участват при обсъждането, подготовката и вземането на решения, когато те или свързаните с тях лица са заинтересовани от съответното решение или когато имат със заинтересованите лица отношения, пораждащи основателни съмнения в тяхната безпристрастност.

(3) В случаите по ал. 2 държавните служители писмено уведомяват председателя на Агенцията в срок до 7 дни.

Чл. 42. Държавните служители са длъжни да изпълняват и в извън установеното работно време задълженията, произтичащи от функциите и дейностите на Агенцията.

Раздел II

Изисквания за постъпване на служба на държавните служители по чл. 32, ал. 1, т. 1

Чл. 43. (1) За държавни служители в Агенцията могат да бъдат назначавани български граждани, които:

1. имат висше образование – за разузнавачите, и средно образование – за сътрудниците;

2. са годни за държавна служба в Агенцията;

3. не са осъждани за умишлено престъпление от общ характер, независимо от реабилитацията;

4. нямат наложено дисциплинарно наказание “уволнение”;

5. са психологически пригодни;

6. отговарят на специфичните изисквания за заемане на длъжността, определени с акт на председателя;

7. издадено им е разрешение за достъп до класифицирана информация - държавна тайна с ниво на класификация в съответствие със списъка по чл. 37 от Закона за защита на класифицираната информация.

(2) На служба в Агенцията не се приемат лица, чиито съпруг, роднина по права линия без ограничения, по съребрена линия до втора степен включително или по сватовство до втора степен включително са служители на службата.

(3) Годността по ал. 1, т. 2 се определя от:

1. военномедицинските експертни органи при условия и по ред, определени от началника на Военномедицинската академия и председателя на Агенцията;

2. болница “Лозенец” при условия и по ред, определени от директора на болницата и председателя на Агенцията.

(4) Психологичната пригодност за заемане на длъжност в Агенцията се определя при условия и по ред, определени с акт на председателя на Агенцията.

(5) За работа по трудово правоотношение се приемат лица, които отговарят на изискванията по ал. 1, т. 3, 6 и 7.

(6) Стажът в Агенцията, придобит на длъжност, за която се изисква висше юридическо образование, се зачита за стаж по специалността.

Чл. 44. (1) За заемане на държавна длъжност в Агенцията се подава писмено заявление за назначаване.

(2) Към заявлението се прилагат необходимите документи за заемането на съответната длъжност, определени с Правилника за прилагане на закона.

(3) Проучването и подборът на кандидатите за държавна служба и работа по трудово правоотношение в Агенцията се определят с акт на председателя.

Раздел III

Назначаване. Служебно правоотношение на държавните служители по чл. 32, ал. 1, т. 1

Чл. 45. (1) Служебното правоотношение. възниква въз основа на заповед.

(2) Заповедта по ал. 1 се издава в писмена форма и съдържа:

1. правното основание за назначаването;
2. имената и длъжността на лицето, което издава заповедта;
3. трите имена на назначаваното лице;
4. наименованието на длъжността, на която се назначава лицето;
5. ранга и степента, които се определят;
6. размера на основното месечно възнаграждение и допълнителните възнаграждения;
7. датата на издаване;
8. подписа на лицето, издало заповедта.

(3) В заповедта могат да се определят мястото и характерът на работата, както и допълнителни условия, свързани със спецификата на длъжността.

(4) Назначеното лице се запознава срещу подпис със заповедта по ал. 1.

Чл. 46. (1) При встъпване в длъжност служителят подава декларация за имотното състояние и доходите си, декларация, че не членува в политическа партия, и декларация за липса на обстоятелства по несъвместимост.

(2) При промяна на обстоятелствата по ал. 1 служителите на Агенцията подават декларация в едномесечен срок от промяната.

Чл. 47. (1) Държавният служител постъпва в Агенцията в 10-дневен срок от датата на издаване на заповедта за назначаване, което се удостоверява писмено. Служебното правоотношение възниква от деня на встъпването в длъжност.

(2) Преди постъпването в Агенцията държавният служител полага следната клетва: “Кълна се при изпълнение на службата си в Държавна агенция „Разузнаване” да спазвам Конституцията и законите на Република България и да изпълнявам добросъвестно, честно, лоялно, обективно и безпристрастно служебните си задължения”.

(3) Полагането на клетвата се удостоверява с подписване на клетвен лист.

(4) Ако по уважителни причини държавният служител не положи клетва или не встъпи в длъжност в срока по ал. 1, председателят на Агенцията определя нов срок за встъпване.

Чл. 48. Ако назначеният държавен служител не встъпи в длъжност, не положи клетва или не подаде декларациите по чл. 46, ал. 1, издадената заповед за назначаване се отменя.

Чл. 49. (1) При първоначално назначаване на държавен служител в Агенцията започва да тече двегодишен срок за изпитване считано от датата на встъпване в длъжност.

(2) Срокът за изпитване не тече, когато държавният служител е в законоустановен отпуск.

Чл. 50. (1) За всеки служител в Агенцията се съставя и води служебно дело.

(2) В служебното дело се съхраняват документи, определени с акт на председателя на Агенцията.

(3) Служителят има право да се запознае с делото си при условия и по ред, определени от председателя на Агенцията.

Чл. 51. Редът за възникване, изменение и прекратяване на служебното правоотношение на държавните служители се определя с правилника за прилагане на закона.

Чл. 52. (1) Служителите се атестират чрез оценка на изпълнението на длъжността.

(2) Атестирането се извършва по система от критерии, чрез които се оценяват постигането на предварително определени цели, степента на изпълнение на задълженията и професионалната компетентност на държавния служител.

(3) Оценката на изпълнението на длъжността на държавния служител трябва да е мотивирана, като се основава на обективно установени факти и обстоятелства.

(4) Условията и редът за провеждане на атестирането се определят с правилника за прилагане на закона.

Чл. 53. Развитието в кариерата се осъществява чрез последователно преминаване в по-висок ранг, степен или длъжност по ред, определен с правилника за прилагане на закона.

Чл. 54. (1) При отсъствие на държавен служител изпълнението на служебните му задължения се осъществява от друг служител, определен със заповед на председателя на Агенцията или на оправомощено от него длъжностно лице.

(2) Заповедта по ал. 1 се издава по предложение от непосредствения ръководител.

(3) Заместването се извършва със съгласието на служителя, освен в случаите на мотивирана служебна необходимост. За времето на заместването държавният служител продължава да изпълнява и досегашните си задължения.

(4) Процедурата по ал. 1 и 2 не се прилага за лица, които по длъжност са заместници на титуляря.

(5) Когато отсъствието е над 30 работни дни, със заповедта по ал. 2 се определя месечно възнаграждение в размер на основното месечно възнаграждение за ранга и степента на замествания служител.

(6) Срокът по ал. 5 не може да бъде по-дълъг от една година.

Чл. 55. (1) Председателят на Агенцията може да определи държавен служител, който да изпълнява работа по вътрешно съвместителство за срок до назначаването на служител на незаетата длъжност.

(2) Срокът по ал. 1 не може да бъде по-дълъг от 6 месеца.

(3) В случая по ал. 1 лицето получава заедно с възнаграждението си и 50 на сто от минималния размер на основното месечно възнаграждение за незаетата длъжност.

Чл. 56. При изпълнение на служебните си задължения и в обществения си живот държавните служители са длъжни да спазват Етичния кодекс за поведение на държавните служители в Държавна агенция „Разузнаване“.

Чл. 57. (1) Обучението, квалификацията и професионалната подготовка на служителите на Агенцията се извършват при условия и по ред, определени с акт на председателя на Агенцията.

(2) Когато нуждите на Агенцията налагат, разходите за повишаване на професионалната квалификация и преквалификация на държавния служител са за сметка на Агенцията.

(3) Държавният служител, изпратен при условията на ал. 2 на обучение с обща продължителност повече от един месец в рамките на една календарна година, се задължава да работи в Агенцията за период от една до три години след обучението. Условията и конкретният срок се определят от председателя на Агенцията. При прекратяване на служебното правоотношение по чл. 100, ал. 1, т. 5 или 8 служителят възстановява разходите по обучението съответно на неизпълнението.

(4) Алинея 3 не се прилага в случаите на преназначаване на служител в друга структура от системата за защита на националната сигурност.

Чл. 58. По време на службата си държавните служители са длъжни да поддържат физическата си подготовка по ред, определен с акт на председателя на Агенцията.

Чл. 59. (1) Служителите на Агенцията могат да задържат лице, което е нарушило охраната и пропускателния режим в района на охраняван обект на Агенцията.

(2) В случаите по ал. 1 незабавно се уведомяват компетентните полицейски органи.

(3) При предаване на задържаното лице на съответните полицейски органи се съставя протокол, който съдържа:

1. собствено, бащино и фамилно име на съставителя и неговата длъжност;
2. дата на съставяне на протокола;
3. дата и място на задържането;
4. описание на обстоятелствата, при които е било задържано лицето;
5. лични данни на задържаното лице;
6. обясненията или възраженията на задържаното лице, ако е направило такива;
7. собствено, бащино и фамилно име на свидетелите (ако има такива), ЕГН, постоянен или настоящ адрес и техните писмени показания.

(4) Протоколът се подписва от съставителя и се предава на полицейските органи.

(5) Преди предаване на лицето и съставяне на протокола по ал. 3 на задържаното лице се извършва медицински преглед.

Чл. 60. (1) При изпълнение на служебните си задължения служителите на Агенцията имат право да носят оръжие при условия и по ред, определени с акт на председателя.

(2) Служителите по ал. 1 могат да използват оръжие при абсолютна необходимост:

1. при въоръжено нападение или заплаха с огнестрелно оръжие;
2. в случаите по чл. 59 – ако лицето оказва съпротива или се опитва да избяга.

(3) При използване на оръжие органите по ал. 1 са длъжни по възможност да пазят живота на лицето, срещу което е насочено, и да не застрашават живота и здравето на други лица.

(4) След използване на оръжие органите по ал. 1 изготвят доклад.

Чл. 61. (1) При изпълнение на служебните си задължения служителите на Агенцията могат да използват физическа сила и помощни средства само ако те не могат да бъдат осъществени по друг начин при задържане на лице по чл. 59, ако лицето оказва съпротива или се опитва да избяга.

(2) Помощните средства са: белезници; каучукови, пластмасови, щурмови и електрошокови палки и прибори; патрони с гумени, пластмасови и шокови куршуми; устройства за принудително спиране на превозни средства; светлинни и звукови устройства с отвличащо въздействие.

(3) Редът за употреба на помощни средства се определя с акт на председателя на Агенцията.

(4) Физическа сила и помощни средства се използват след предупреждение с изключение на случаите на внезапно нападение.

(5) Използването на физическа сила и помощни средства се съобразява с конкретната обстановка и личността на правонарушителя.

(6) При използването на физическа сила и помощни средства служителите по ал. 1 са длъжни по възможност да пазят здравето и да вземат всички мерки за опазване живота на лицата, срещу които са насочени.

(7) Използването на физическа сила и помощни средства се преустановява незабавно след постигане целта на приложената мярка.

(8) Забранява се използването на физическа сила и помощни средства по отношение на видимо малолетни лица и бременни жени.

Раздел IV

Възнаграждения, материално, здравно и социално осигуряване на държавните служители по чл. 32, ал. 1, т. 1

Чл. 62. Брутното месечно възнаграждение на държавните служители на Агенцията се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения.

Чл. 63. (1) Държавните служители в Агенцията получават основно месечно възнаграждение, определено съобразно техния ранг и степен.

(2) Базата за определяне размера на основното месечно възнаграждение за най-ниския ранг за държавните служители в Агенцията се определя ежегодно със Закона за държавния бюджет на Република България, като месечното възнаграждение се увеличава с коефициент спрямо базата, както следва:

1. за разузнавачи - не по-малко от 2,2;
2. за сътрудници - не по-малко от 1,75.

Чл. 64. Конкретният размер на основните месечни възнаграждения на държавните служители се определя от председателя на Агенцията съгласно вътрешните правила за работната заплата и разполагаемите средства по бюджета на Агенцията.

Чл. 65. (1) Към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за:

1. прослужено време - в размер 2 на сто върху основното месечно възнаграждение за всяка година стаж, но не повече от 40 на сто; при определяне на размера се взема предвид целият стаж от първа категория труд, както и приравненият към първа категория труд;

2. специфични условия на труд - при условия, по ред и в размери, определени с акт на председателя на Агенцията;

3. извънреден труд;

4. постигнати резултати в служебната дейност въз основа на оценка;

5. при ползване на платен годишен отпуск веднъж в годината при условия, по ред и в размери, определени с акт на председателя на Агенцията;

6. при други допълнителни случаи, установени в закон или акт на Министерския съвет.

(2) Допълнителното възнаграждение по ал. 1, т. 4 се изплаща на тримесечен период при условия и по ред, определени с акт на председателя на Агенцията.

Чл. 66. (1) На държавните служители на Агенцията се изплащат ежемесечно порционни пари.

(2) На държавните служители на Агенцията се осигуряват:

1. представително или униформено облекло или левовата му равностойност;

2. лични предпазни средства, специално или работно облекло;

3. друго вещеве имущество.

(3) За извършване на дейности, свързани с вредни за здравето последици, на служителите на Агенцията се осигуряват безплатна предпазна храна и противоотрови.

(4) При преместване на работа в други населени места в случаите, определени от председателя на Агенцията, на държавните служители и на членовете на техните семейства се изплащат еднократно обезщетение и транспортните разходи при преместването.

(5) Пътуването на държавните служители и техните семейства при отиване и връщане от платен годишен отпуск на територията на страната веднъж в годината е за сметка на Агенцията.

(6) Размерът на сумите и доволствията по ал. 1 - 5 и условията и редът за предоставянето им се определят ежегодно със заповед на председателя на Агенцията.

(7) Стойността на доволствията по ал. 1 - 4 не се облага с данъци.

Чл. 67. Държавните служители не получават възнаграждение, обезщетения и командировъчни средства за времето на отсъствие от работа без законово основание.

Чл. 68. (1) Държавните служители, както и членовете на семействата на загиналите при изпълнение на служебните си задължения държавни служители, изпаднали в тежко материално положение, се подпомагат с парични средства, които не се облагат с данък. Размерът на сумите и редът за предоставянето им се определят със заповед на председателя за всеки конкретен случай.

(2) При смърт на държавен служител разносните за погребението се поемат от Агенцията в размер, определен от председателя на Агенцията.

Чл. 69. Задължителното здравно и социално осигуряване на държавните служители е за сметка на държавния бюджет.

Чл. 70. Трудът на държавните служители в Агенцията се зачита като първа категория.

Чл. 71. (1) Държавните служители на Агенцията задължително се застраховат за сметка на държавния бюджет срещу смърт, временна неработоспособност или трайно загубена или намалена работоспособност вследствие на злополука.

(2) Председателят на Агенцията съгласувано с министъра на финансите може да определи категории служители от Агенцията, които се застраховат и за гражданска отговорност за сметка на държавния бюджет.

(3) Задължителното застраховане не е пречка за сключване на други застрахователни договори от заинтересованите.

Раздел V

Работно време, почивки и отпуски

Чл. 72. (1) Нормалната продължителност на работното време на служителите в Агенцията е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица.

(2) За държавните служители по чл. 32, ал. 1, т. 1, които изпълняват служебните си задължения при вредни или опасни условия, се установява намалено работно време.

(3) Работното време на държавните служители по чл. 32, ал. 1, т. 1 се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8, 12 или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период.

(4) Времето за почивка на служителите, с изключение на работещите на 24-часови смени, когато им е осигурена такава, не се включва в продължителността на работното време.

(5) За държавните служители по чл. 32, ал. 1, т. 1 в Агенцията, извън тези по ал. 2 и работещите на смени, се установява ненормиран работен ден. Те са длъжни при необходимост да изпълняват служебните си задължения и след изтичане на редовното работно време.

(6) Работата извън редовното работно време на държавните служители по чл. 32, ал. 1, т. 1 се компенсира със:

1. допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни - за служителите по ал. 5;

2. възнаграждение за извънреден труд за отработени до 50 часа на отчетен период и с допълнителен отпуск за отработеното време над 50 часа - за служителите по ал. 3.

(7) Извънредният труд по ал. 6 се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

(8) Разпоредбите на ал. 1 - 6 не се прилагат при обявяване на положение на война, военно положение или извънредно положение, както и при обявяване на кризисно или бедствено положение или други извънредни ситуации, определени с правилника за прилагане на закона.

(9) Редът за разпределяне на работното време, за неговото отчитане и за компенсиране работата на държавните служители по чл. 32, ал. 1, т. 1 извън редовното работно време се определя с инструкция на председателя на Агенцията.

(10) Официални празници за служителите са дните, посочени в чл. 154, ал. 1 от Кодекса на труда. Председателят на Агенцията може да обявява празнични дни за служителите на Агенцията и извън обявените в Кодекса на труда.

Чл. 73. (1) Държавните служители по чл. 32, ал. 1, т. 1 в Агенцията имат право на следните видове отпуски:

1. редовен платен годишен отпуск - в размер 30 работни дни;
2. допълнителен платен годишен отпуск - по един ден за всяка прослужена година за първа категория труд, както и за приравнения трудов стаж, но не повече от 10 работни дни;
3. допълнителен платен годишен отпуск по чл. 72, ал. 6 - до 12 работни дни;
4. допълнителен платен годишен отпуск при преместване на работа в друго населено място - в размер до 3 работни дни, който не може да се компенсира с парично обезщетение;
5. неплатен отпуск - до 6 месеца за целия период на държавна служба в Агенцията;
6. неплатен отпуск - за времето на провеждане на стаж по чл. 294, ал. 1 от Закона за съдебната власт;
7. неплатен отпуск - за времето на провеждане на предизборната кампания и за времето на заемане на изборна длъжност.

(2) Отпуските по ал. 1 се зачитат за трудов стаж по този закон, освен в случаите по ал. 1, т. 6.

(3) За времето на платения годишен отпуск държавните служители по чл. 32, ал. 1, т. 1 в Агенцията получават основното месечно възнаграждение и допълнителните възнаграждения с постоянен характер съобразно размера им към момента на започване ползването на отпуска.

(4) Забранява се компенсирането на отпуските по ал. 1, т. 1 - 3 с парично обезщетение, освен при прекратяване на служебното правоотношение.

(5) Редът за ползване на отпуските се определя с акт на председателя на Агенцията.

Чл. 74. (1) Държавните служители по чл. 32, ал. 1, т. 1 в Агенцията имат право на отпуск за работа във вредни за здравето условия, за изпълнение на обществени и граждански задължения, за временна неработоспособност, за бременност, раждане и осиновяване, за кърмене и хранене на малко дете, за отглеждане на дете, при смърт или тежко заболяване на родител, за две или повече живи деца, за приеман изпит в учебно заведение и за обучение, както и на неплатен отпуск при условията, по реда и в размерите, предвидени в Кодекса на труда.

(2) Бременните жени - държавни служители в Агенцията, се ползват от специалната закрила по Кодекса на труда.

(3) Служителите на Агенцията ползват лечебните заведения на Министерството на отбраната, лечебните заведения на Министерството на вътрешните работи и болница "Лозенец" при условия и по ред, определени съответно с актове на съответния министър и председателя на Агенцията и с акт на директора на болница "Лозенец" и председателя на Агенцията.

(4) Почивните бази, санаториалните и профилактичните заведения на Министерския съвет, Министерството на отбраната и Министерството на вътрешните работи се ползват от служителите на Агенцията при условия и по ред, определени съвместно от председателя на Агенцията и министър-председателя или съответния министър.

Раздел VI

Отличия и награди

Чл. 75. Държавните служители по чл. 32, ал. 1, т. 1 могат да бъдат награждавани с отличия и награди за постигнат висок професионализъм и образцово изпълнение на служебните задължения при условия и по ред, определени с акт на председателя на Агенцията.

Чл. 76. (1) Наградите са парични и предметни. Стойността на паричната или предметната награда не може да надвишава размера на основното месечно възнаграждение на служителя.

(2) Председателят на Агенцията може по своя преценка едновременно да награди с отличие и с предметна награда.

Чл. 77. За оказване на съдействие и конкретна помощ на Агенцията български граждани и граждани на друга държава могат да бъдат награждавани с почетните знаци на Агенцията и с парични или предметни награди, включително с огнестрелно оръжие.

Раздел VII

Дисциплинарна отговорност

Чл. 78. (1) Държавните служители в Агенцията, които виновно са нарушили служебните си задължения, се наказват с предвидените в този закон наказания.

(2) Дисциплинарните нарушения са:

1. неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на председателя и заместник-председателите на Агенцията и на преките ръководители;

2. неизпълнение на служебните задължения;

3. неспазване на служебните правомощия;

4. неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в Агенцията.

(3) Дисциплинарната отговорност се носи независимо от гражданската, наказателната или административнонаказателната отговорност, ако такава се предвижда.

Чл. 79. (1) Дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от пет години от извършването му.

(2) Когато дисциплинарното нарушение е и престъпление или административно нарушение, сроковете по ал. 1 започват да текат от влизането в сила на съдебния акт или на наказателното постановление.

(3) Сроковете по ал. 1 не текат, когато държавният служител е в законоустановен отпуск или по отношение на него е взета мярка за неотклонение задържане под стража или домашен арест.

Чл. 80. (1) Дисциплинарните наказания са:

1. забележка;

2. порицание;

3. недопускане за израстване в ранг, степен или длъжност за срок от една до три години;

4. понижаване в ранг, степен или длъжност за срок от три месеца до една година;

5. уволнение.

(2) За едно и също дисциплинарно нарушение може да се наложи само едно дисциплинарно наказание.

Чл. 81. (1) Дисциплинарното наказание “уволнение” се налага задължително в следните случаи:

1. осъждане за умишлено престъпление от общ характер или лишаване от право да се заема държавна длъжност;

2. нарушаване забраната на чл. 35, ал. 1, 2 или 4;

3. нарушаване на правилата за защита на класифицираната информация, довело до нерегламентиран достъп;

4. неявяване на работа без уважителни причини в два последователни работни дни;

5. увреждане на имущество - държавна собственост, разпиляване на материали, суровини, енергия и други средства, когато са причинени значителни вреди на държавата;

6. превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица;

7. злоупотреба с власт;

8. извършване на друго тежко дисциплинарно нарушение.

(2) В случаите на временно отстраняване от длъжност по реда на Наказателно-процесуалния кодекс за извършени умишлени престъпления от общ характер по дела, приключили с влязъл в сила съдебен акт, дисциплинарното наказание “уволнение” се налага от датата на отстраняването.

Чл. 82. (1) Дисциплинарните наказания на държавните служители се налагат с мотивирана писмена заповед на председателя на Агенцията. В случаите по чл. 80, ал. 1, т. 1 и 2 дисциплинарните наказания могат да се налагат с мотивирана писмена заповед и от оправомощени от председателя длъжностни лица.

(2) В заповедта по ал. 1 се посочват:

1. трите имена и длъжността на дисциплинарно наказващия орган;
2. дата на издаване;
3. трите имена и длъжността на наказвания държавен служител;
4. описание на извършеното от него нарушение, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го установяват;
5. служебните задължения, които са били виновно нарушени;
6. видът и размерът на наказанието;
7. правното основание за налагането му.

Чл. 83. (1) Преди налагане на дисциплинарното наказание дисциплинарно наказващият орган събира доказателствата от значение за случая.

(2) При нарушение, за което се предвижда наказание “уволнение” - след събиране на доказателствата от значение за случая, дисциплинарно наказващият орган изслушва привлечения към дисциплинарна отговорност държавен служител или приема писменото му обяснение.

(3) Когато дисциплинарно наказващият орган не е изслушал държавния служител или не е приел писменото му обяснение, съдът отменя наложеното дисциплинарно наказание “уволнение”, без да разглежда делото по същество, освен ако привлеченият към дисциплинарна отговорност служител не е дал обяснения или не е бил изслушан по негова вина.

Чл. 84. (1) При определяне вида и размера на дисциплинарното наказание се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на работата му в Агенцията.

(2) Дисциплинарното производство се провежда в отсъствие на държавния служител, когато това няма да попречи за разкриване на обективната истина, ако държавният служител:

1. не е намерен на посочения от него адрес или го е променил, без да уведоми съответния орган;

2. се намира извън пределите на Република България, без да е в законоустановен отпуск или в служебна командировка, и не е представил уважителни причини за това.

(3) При провеждане на дисциплинарно производство за налагане на дисциплинарно наказание "уволнение" при условията на ал. 2 дисциплинарно наказващият орган издава заповед за налагане на наказанието и без да е изслушал привлечения към дисциплинарна отговорност държавен служител, и без да е приел писменото му обяснение.

Чл. 85. (1) Служителят на Агенцията се запознава срещу подпис със заповедта за дисциплинарно наказание, като се отбелязва датата на запознаване. При невъзможност заповедта да бъде предоставена за запознаване лично на държавния служител дисциплинарно наказващият орган изпраща препис от заповедта, несъдържащ класифицирана информация, на постоянния му адрес с препоръчано писмо с обратна разписка или с техническо средство за комуникация.

(2) Екземпляр от влязлата в сила заповед по ал. 1 се прилага към служебното досие на държавния служител.

(3) Заповедта за налагане на дисциплинарното наказание подлежи на изпълнение от деня на връчването ѝ на държавния служител или от деня на изпращането на препис от нея при условията и по реда на ал. 1.

Чл. 86. Заповедта за налагане на дисциплинарното наказание може да се обжалва по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Обжалването не спира изпълнението.

Чл. 87. (1) Дисциплинарните наказания, с изключение на уволнението, се заличават с изтичането на една година от:

1. налагането им - по чл. 80, ал. 1, т. 1 и 2;

2. изтичането на срока - по чл. 80, ал. 1, т. 3 и 4.

(2) Зачиването се извършва служебно чрез съответно отбелязване в служебното дело.

Чл. 88. Редът за провеждане на дисциплинарното производство и за налагане и изпълнение на дисциплинарните наказания се определя с Правилника за прилагане на закона.

Чл. 89. (1) Държавен служител в Агенцията може да бъде временно отстранен от длъжност:

1. по реда на Наказателно-процесуалния кодекс;

2. когато срещу него е образувано дисциплинарно производство за нарушение по чл. 81, ал. 1 и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина; в този случай отстраняването се извършва от председателя на Агенцията или от оправомощено от него длъжностно лице;

3. когато се явява в състояние, което не му позволява да изпълнява служебните си задължения; в този случай отстраняването се извършва от непосредствения или по-горестоящия ръководител и продължава, докато служителят възстанови годността за изпълнение на служебните си задължения.

(2) Държавният служител не получава възнаграждение за времето, през което е бил отстранен.

(3) Когато дисциплинарното производство по ал. 1, т. 2 бъде прекратено или когато не бъде наложено дисциплинарно наказание "уволнение", на държавния служител се заплаща възнаграждението за периода на отстраняването.

(4) При прекратяване на наказателното производство или при постановяване на оправдателна присъда държавният служител, който е временно отстранен от длъжност, се възстановява и му се заплаща възнаграждението за периода на отстраняването.

Раздел VIII

Имуществена отговорност на държавните служители

Чл. 90. (1) Държавните служители в Агенцията отговарят имуществено за вредите, които са причинили на държавата по непредпазливост при или по повод изпълнение на служебните си задължения.

(2) За вредите, причинени на граждани при условията на ал. 1, държавните служители в Агенцията не носят имуществена отговорност към увредения. В тези случаи държавата е длъжна да обезщети увредения за всички имуществени и неимуществени вреди съобразно общите правила на гражданското право.

(3) За вредите, причинени умишлено или в резултат на престъпление или причинени не при или по повод изпълнение на служебните задължения, отговорността на държавните служители в Агенцията се определя в съответствие с гражданския закон.

(4) Имуществената отговорност на държавните служители в Агенцията се носи независимо от дисциплинарната, административно-наказателната или наказателната отговорност, ако такава се предвижда.

Чл. 91. (1) Държавните служители в Агенцията не отговарят имуществено за вредите, които са възникнали от рисковата дейност, свързана с изпълнението на служебните им задължения.

(2) Държавата и държавните служители в Агенцията не отговарят за вреди на трети лица, когато са причинени в условията на извънредни обстоятелства при осъществяване на действия, свързани със защита на националната сигурност.

Чл. 92. (1) За изплатените обезщетения за вреди, причинени на граждани от незаконни актове, действия или бездействия на органи и длъжностни лица от Агенцията, Държавна агенция „Разузнаване“ има право на иск срещу служителите, които са ги причинили виновно при условията на чл. 90, ал. 1.

(2) Държавата има право на иск срещу служителите, виновно причинили вреди, при условията на чл. 90, ал. 2 за обезщетението, изплатено на увредения.

(3) Когато държавният служител е изпълнявал служебните си задължения точно, държавата отговаря за всички имуществени и неимуществени вреди, причинени от него на граждани, без да има право да търси от причинителя на вредата възстановяване на платеното от нея.

Чл. 93. (1) Държавните служители в Агенцията отговарят за претърпените загуби, но не и за пропуснатите ползи.

(2) Размерът на вредите се определя към деня на настъпването им, а ако това не може да се установи - към деня на откриването им.

Чл. 94. (1) За вреди, причинени при условията на чл. 90, ал. 1, служителят отговаря в размера на вредата, но не повече от едно брутно месечно възнаграждение за месеца, предхождащ причиняването на вредата, а ако това не може да се установи - за месеца, предхождащ откриването на вредата.

(2) За вреди, причинени при условията на ал. 1 от ръководни служители, отговорността е в размера на вредата, но не повече от три брутни месечни възнаграждения.

(3) Имуществената отговорност по чл. 90, ал. 1 не може да се търси, когато от деня на причиняване на вредата са изтекли повече от пет години.

Чл. 95. (1) Държавните служители в Агенцията, чието служебно задължение е да събират, съхраняват, разходват или отчитат парични или материални ценности, отговарят:

1. в размера на вредата, но не повече от три брутни месечни възнаграждения;

2. за липса - в пълния размер, заедно със законната лихва от деня на причиняване на липсата, а когато това не може да се установи - от деня на откриване на липсата.

(2) Лицата, които са получили нещо без основание от причинителя на вредата или са се възползвали от увреждането по ал. 1, т. 1, дължат солидарно с причинителя на вредата връщане на полученото до размера на обогатяването. Лицата дължат връщане и на полученото по дарение от причинителя на вредата, когато дарението е със средства, извлечени от причинената вреда.

(3) Исковете по ал. 1, т. 2 и ал. 2 се погасяват с изтичане на 10-годишна давност от деня на причиняването на вредата, а когато това не може да се установи - от деня на откриването ѝ.

Чл. 96. Когато вредата е причинена от няколко лица, те отговарят в случаите на:

1. ограничена имуществена отговорност - съобразно участието на всеки от тях в причиняването на вредата, а когато това не може да бъде установено - пропорционално на брутното месечно възнаграждение; сборът на дължимите от тях обезщетения не може да надвишава размера на вредата;

2. пълна имуществена отговорност - солидарно.

Чл. 97. (1) В случаите на ограничена имуществена отговорност председателят на Агенцията или оправомощено от него длъжностно лице издава заповед за основаниято и размера на отговорността на служителя.

(2) Заповедта по ал. 1 се издава в едномесечен срок от откриването на вредата, но не по-късно от една година от причиняването ѝ, а когато е причинена от ръководен служител или при извършване на отчетна дейност - в тримесечен срок от откриването ѝ, но не по-късно от 5 години от нейното причиняване. Тези срокове не текат, ако е образувано производство за осъществяване на пълна имуществена отговорност, докато производството е висящо.

(3) Ако държавният служител в едномесечен срок от връчването на заповедта писмено оспори основанието или размера на отговорността, Агенцията може да предяви срещу него иск пред съда.

(4) Ако в срока по ал. 3 задълженото лице не оспори основанието или размера на отговорността, сумата, определена със заповедта, се удържа от неговото възнаграждение в размерите, посочени в Гражданския процесуален кодекс.

(5) При прекратяване на служебното правоотношение неиздължената сума по ограничената имуществена отговорност се удържа изцяло от обезщетението и другите вземания, които задълженото лице има право да получи, а ако дължимата сума не може да се събере по този начин, вземането се събира по реда на Гражданския процесуален кодекс.

(6) Лихви върху дължимите суми по заповед за реализиране на ограничена имуществена отговорност не се дължат.

(7) Събраните по заповеди за ограничена имуществена отговорност суми се внасят в приход на бюджета на Агенцията.

Чл. 98. (1) Пълната имуществена отговорност се осъществява по съдебен ред, освен ако държавният служител внесе доброволно сумата преди съдебното производство.

(2) Исковете за пълна имуществена отговорност по ал. 1 се погасяват с изтичане на 5-годишна давност, която започва да тече от деня на причиняването на вредата, а когато това не може да се установи - от деня на откриването ѝ. В тези случаи давността се прекъсва и с акт, съставен от контролен орган, от деня на връчването му на служителя.

Чл. 99. За неуредените в този раздел въпроси се прилагат разпоредбите на гражданския закон.

Раздел IX

Прекратяване на служебното правоотношение на държавните служители по чл. 32, ал. 1, т. 1

Чл. 100. (1) Служебното правоотношение на държавния служител в Държавна агенция „Разузнаване“ се прекратява:

1. при навършване на 60-годишна възраст;

2. при придобиване право на пенсия по чл. 69, ал. 4 от Кодекса за социално осигуряване - по искане на служителя или по преценка на органа по назначаване;

3. при придобито и упражнено право на пенсия - по преценка на органа по назначаване;

4. при настъпила негодност за държавна служба в Агенцията;

5. по негово собствено желание;

6. при съкращаване на длъжността;

7. при неявяване или отказ на служителя да заеме длъжността, на която е възстановен, в 14-дневен срок от влизането в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, освен когато този срок не бъде спазен по уважителни причини;

8. при обективна невъзможност да изпълнява задълженията си поради:

а) влизане в сила на съдебен акт, с който е наложено наказание лишаване от свобода, когато изпълнението на наказанието не е отложено по реда на Наказателния кодекс, или е наложено наказание по чл. 37, ал. 1, т. 6 и 7 от Наказателния кодекс и не е задължително налагане на дисциплинарно наказание "уволнение";

б) получаване на най-ниската обща оценка на изпълнение на длъжността при атестирането по чл. 52;

в) установяване наличието на обстоятелства по чл. 43, ал. 1, т. 3, когато не е задължително налагане на дисциплинарно наказание "уволнение";

г) при отказ за издаване, при отнемане на разрешението за достъп до класифицирана информация или при отказ на държавния служител да подаде документи за проучване при условията и по реда на Закона за защита на класифицираната информация;

д) установяване на несъвместимост в случаите по чл. 40, ал. 1 и 3;

е) неефективност при изпълнение на заеманата длъжност на прикритие - за служителите на и под прикритие.

9. при налагане на дисциплинарно наказание "уволнение";

10. в периода на срока за изпитване - по преценка на органа по назначаване след оценка на изпълнението на длъжността;

11. при смърт на държавния служител;

12. при установяване конфликт на интереси по Закона за предотвратяване и разкриване на конфликт на интереси – с влязъл в сила акт;

13. при регистриране на държавен служител за кандидат за избран орган от политически партии или коалиции.

(2) Служебното правоотношение на държавния служител може да бъде прекратено по взаимно съгласие на страните, изразено писмено. Страната, към която е отправено предложението, е длъжна да вземе отношение по него и да уведоми другата страна в 30-дневен срок; в случай че тя не направи това, се смята, че предложението не е прието.

(3) Обстоятелството по ал. 1, т. 4 се установява с експертно решение на Централната военномедицинска комисия.

(4) Прекратяване на служебното правоотношение в случаите по ал. 1, т. 6 и 8, буква „д” във връзка с чл. 40, ал. 3, т. 1, се допуска само ако служителят откаже да заеме друга предложена му длъжност в рамките на притежавания ранг и степен или ако няма подходяща незаета длъжност.

(5) Редът за прекратяване на служебното правоотношение по ал. 1 се определя с правилника за прилагане на закона.

(6) Държавните служители запазват притежавания ранг при следващо назначаване на държавна работа в Агенцията.

Чл. 101. Заповедите за прекратяване на служебното правоотношение на държавните служители се издават от председателя на Агенцията.

Чл. 102. (1) Служебното правоотношение с държавния служител се прекратява от органа по чл. 101 с едномесечно предизвестие в случаите по чл. 100, ал. 1, т. 2, 3, 6 и 8. Органът по чл. 101 може да прекрати служебното правоотношение преди изтичането на срока на предизвестиято, като заплати обезщетение на държавния служител за неизтеклия срок на предизвестиято.

(2) Служебното правоотношение с държавния служител се прекратява от органа по чл. 101 без предизвестие в случаите по чл. 100, ал. 1, т. 8, буква „г”, т. 9, 12 и 13.

Чл. 103. В случаите по чл. 100, ал. 1, т. 5 държавният служител се освобождава с писмено предизвестие до органа по чл. 101.

(2) Срокът на предизвестие е един месец и започва да тече от деня, следващ получаването на предизвестие. То може да бъде оттеглено до изтичането му със съгласието на органа по чл. 101.

(3) При прекратяване на служебното правоотношение по писмено искане на служителя по чл. 100, ал. 1, т. 2 заповедта се издава в срока по ал. 2.

Чл. 104. Държавните служители в Агенцията не могат да бъдат освобождавани от служба по време на отпуск, освен в случаите по чл. 100, ал. 1, т. 1 - 5 и ал. 2, както и когато са осъдени на лишаване от свобода за умишлено престъпление от общ характер.

Чл. 105. (1) Служителят се запознава със заповедта за прекратяване на служебното правоотношение срещу подпис.

(2) Служебното правоотношение се прекратява считано от датата, определена в заповедта, освен в случаите по:

1. член 100, ал. 1, т. 1 - от датата на навършване на 60-годишна възраст;

2. член 100, ал. 1, т. 11 - от датата на смъртта;

3. член 100, ал. 1, т. 13 - от датата на регистриране на държавния служител;

4. член 100, ал. 2 - от датата, за която страните са постигнали взаимно съгласие.

(3) Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение може да се обжалва по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Обжалването не спира изпълнението.

Чл. 106. При отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение държавният служител се възстановява в двумесечен срок на предишната или на друга равностойна длъжност, ако в 14-дневен срок от влизането в сила на съдебното решение се яви в съответното структурно звено на Агенцията.

Раздел X

Обезщетения на държавните служители по чл. 32, ал. 1, т. 1

Чл. 107. (1) При освобождаване държавните служители имат право на еднократно парично обезщетение в размер на толкова брутни месечни възнаграждения, колкото прослужени години имат, но не повече от 20.

(2) При последващо освобождаване от размера на дължимото обезщетение се приспадат толкова брутни месечни възнаграждения, колкото са получени по ал. 1.

(3) Когато държавните служители са прослужили 10 и повече години и служебното им правоотношение е прекратено на основание чл. 100, ал. 1, т. 4, размерът на еднократното парично обезщетение не може да бъде по-малък от 15 брутни месечни възнаграждения.

(4) При прекратяване на служебното правоотношение при условията на ал. 3, когато прослуженото време е по-малко от 10 години, еднократното парично обезщетение е в размер 10 брутни месечни възнаграждения.

(5) При прекратяване на служебното правоотношение след прослужени 10 и повече години държавните служители имат право на еднократно допълнително вещеве имущество или на левовата му равностойност.

(6) Алинеи 1 и 5 не се прилагат при прекратяване на служебното правоотношение по чл. 100, ал. 1, т. 9 и 12.

(7) При смърт на държавен служител обезщетенията по ал. 1 - 6 се изплащат общо на наследниците му.

(8) Обезщетенията по ал. 1 - 7 не се облагат с данъци.

Чл. 108. (1) За определяне размера на еднократното парично обезщетение при освобождаване се вземат предвид прослужените години без приравнения трудов и служебен стаж.

(2) При освобождаване поради пенсиониране на прослужилите последните 13 години и 4 месеца като държавни служители размерът на обезщетението се определя от сбора на:

1. прослужените години в Агенцията;
2. годините на приравнения трудов и служебен стаж към първа категория труд.

Чл. 109. При незаконно прекратяване на служебното правоотношение държавните служители в Държавна агенция „Разузнаване” имат право на обезщетение в размер на brutното им месечно възнаграждение, определено към момента на прекратяването, за времето, през което са останали без работа, но за не повече от 6 месеца. Когато през това време са работили на по-нископлатена работа, те имат право на разликата във възнагражденията.

Чл. 110. (1) На държавните служители, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, се изплаща еднократно парично обезщетение в размер 10 brutни месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 brutни месечни възнаграждения при средна телесна повреда.

(2) На преживелия съпруг, децата и родителите на загинали при или по повод изпълнение на служебните си задължения държавни служители се изплаща еднократно парично обезщетение на всеки от тях в размер 12 brutни месечни възнаграждения.

(3) Видът на причинената телесна повреда се определя от военномедицинските експертни органи по чл. 69, ал. 2, а обстоятелствата, при които е причинена или при които държавният служител е загинал, се удостоверяват от прекия ръководител.

(4) В случаите на смърт на лицата по ал. 2 се изплаща и обезщетението по чл. 107, ал. 1.

Чл. 111. Еднократните парични обезщетения по този закон се изплащат на базата на brutното месечно възнаграждение, определено към датата на прекратяване на служебното правоотношение, на отстраняване от длъжност или на установяване на събитието по чл. 110, което включва:

1. основното месечно възнаграждение;
2. допълнителни месечни възнаграждения за прослужено време, за специфични условия на труд.

Чл. 112. Обезщетенията по чл. 107 и 110 не подлежат на облагане с данък.

Глава VII

ОТЧЕТНОСТ И КОНТРОЛ

Чл. 113. (1) Народното събрание чрез постоянна комисия упражнява контрол върху дейността на Агенцията.

(2) На комисията се предоставя класифицирана информация по начин, който осигурява спазване на принципа “необходимост да се знае”.

(3) На комисията не се предоставя информация относно организацията, средствата и способите при изпълнение на специални задачи, осъществени чрез оперативно-разузнавателна дейност, и за служители и лица, които сътрудничат на Агенцията.

(4) При упражняване на контрол върху дейността на Агенцията заседанията на комисията са закрити.

Чл. 114. По искане на председателя на Народното събрание или при необходимост председателят на Агенцията информира комисията по въпроси за дейността на Агенцията.

Чл. 115. (1) Народното събрание установява специални правила за сигурност за работата, съхранението и достъпа до класифицирана информация, получена от комисията при осъществяване на контрол върху дейността на Агенцията.

(2) Специалните правила за сигурност по ал. 1 се съгласуват с председателя на Агенцията.

(3) Не се допуска предоставяне на достъп до класифицирана информация, получена от комисията при осъществяване на контрола върху дейността на Агенцията, по какъвто и да е повод на лица, които не са членове на тази комисия.

Чл. 116. (1) Председателят на комисията запознава председателя на Народното събрание с приетите от нея решения в резултат на упражнения контрол върху дейността на Агенцията.

(2) Председателят на Народното събрание информира Президента на Републиката и министър-председателя за решенията на комисията.

Чл. 117. Президентът на Републиката може:

1. да се запознава и да взема отношение по годишния доклад за дейността на Агенцията преди внасянето му от Министерския съвет в Народното събрание за приемане;
2. да поставя задачи на Агенцията съгласувано с министър-председателя;
3. да изисква и получава становища от ръководителя на Агенцията по въпроси на външната политика, свързани с националната сигурност.

Чл. 118. Министерският съвет определя информационните приоритети в дейността на Агенцията и осъществява нейното общо управление, като:

1. определя числения състав на Агенцията с решение, защитено с гриф за сигурност;
2. предлага на Президента на Републиката назначаване и освобождаване на председател;
3. определя заместник-председателите на Агенцията;
4. утвърждава годишен план и приема годишен доклад относно дейността на Агенцията.

Чл. 119. Министър-председателят:

1. поставя задачи на Агенцията;
2. изисква и получава становища от председателя на Агенцията по въпроси, свързани с изпълняваните от нея функции и дейности.

ДОПЪЛНИТЕЛНА РАЗПОРЕДБА**§ 1.** По смисъла на този закон:

1. “Действия при изпълнение на служебни задължения” са такива действия или бездействия, които съставляват изпълнение на задължения, произтичащи непосредствено от заеманата длъжност.

2. “Действия по повод изпълнение на служебни задължения” са такива действия или бездействия, които не съставляват изпълнение на задължения, произтичащи непосредствено от заеманата длъжност, но ги предхождат или следват по време и са в пряка причинна връзка с тях.

3. “Семейство” са съпрузите и ненавършилите пълнолетие техни деца, ако не са встъпили в брак.

4. “Особени финансови средства и разходи” са отпусканите и използвани от Агенцията бюджетни средства и имущество за специални цели, свързани с националната сигурност.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 2. (1) Държавна агенция „Разузнаване” е правопреемник на активите, пасивите, архива и другите права и задължения на Националната разузнавателна служба.

(2) Правоотношенията със заварените на служба военнослужещи в Националната разузнавателна служба се преобразуват съответно в служебни правоотношения по Закона за Държавна агенция „Разузнаване” и служебни правоотношения по Закона за държавния служител считано от датата на влизане в сила на закона в съответствие с утвърдения от председателя класификатор по чл. 34, ал. 3. и с Класификатора на длъжностите в администрацията.

(3) Назначаването на държавните служители по чл. 32, ал. 1, т. 2 в Агенцията се извършва, ако служителят отговаря на изискванията на чл. 7 и подаде заявление по чл. 8 от Закона за държавния служител в 14-дневен срок от влизането в сила на закона.

(4) С акта за назначаването на държавния служител по Закона за държавния служител:

1. се присъжда определеният в Класификатора на длъжностите в администрацията минимален ранг за заеманата длъжност, освен ако служителят притежава по-висок ранг;

2. се определя индивидуална основна месечна заплата, която не може да бъде по-ниска от получаваната до момента на преназначаване брутна заплата, като в нея се включват основното месечно възнаграждение и допълнителните възнаграждения с постоянен характер.

(5) С влизането в сила на този закон заварените трудови правоотношения на лицата, работещи по трудово правоотношение, се уреждат при условията и по реда на чл. 123 от Кодекса на труда.

(6) До влизането в сила на акта по чл. 64 и чл. 65, ал. 2 на лицата по ал. 2, съответно ал. 3, се заплащат досегашните възнаграждения.

(7) Заварените към датата на влизане в сила на този закон военнослужещи от Националната разузнавателна служба запазват получавания размер на основно месечно и допълнителни възнаграждения, докато това е по-изгодно за тях.

§ 3. Стажът, придобит по Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България и по Кодекса на труда от служителите, преминали в Държавна агенция „Разузнаване”, се зачита за работа при един и същ работодател, съответно орган по назначаване, включително при изплащане на дължимите обезщетения при прекратяване на правоотношенията с Агенцията.

§ 4. При определяне размера на дължимите обезщетения по този закон прослуженото време на кадрова военна служба по Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България и на свръхсрочна военна служба по Закона за всеобщата военна служба в Народна Република България (отм., ДВ, бр. 112 от 1995 г.) се зачита за стаж в Агенцията.

§ 5. Образованите преписки за търсене на дисциплинарна или имуществена отговорност срещу служителите се приключват по досегашния ред.

§ 6. В Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България (обн., ДВ, бр. 35 от 2009 г.; изм. и доп., бр. 74, 82, 93 и 99 от 2009 г., бр. 16, 88, 98 и 101 от 2010 г., бр. 23, 48, 99 и 100 от 2011 г. и бр. 20, 33 и 38 от 2012 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 70, ал. 2 след думите “Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя “и Държавна агенция „Разузнаване”.

2. В чл. 41 думите “директорът на Националната разузнавателна служба” се заменят с “председателят на Държавна агенция „Разузнаване”.

3. В чл. 70, ал. 2 след думите “Държавна агенция “Национална сигурност” се поставя запетая и се добавя “и държавните служители по Закона за Държавна агенция „Разузнаване”.

4. В чл. 125, ал. 1 думите “директорът на Националната разузнавателна служба” се заменят с “председателя на Държавна агенция „Разузнаване”.

5. В § 1, т. 1в от Допълнителните разпоредби думите “Националната разузнавателна служба” се заменят с “Държавна агенция “Разузнаване”.

§ 7. В Закона за защита на класифицираната информация (обн., ДВ, бр. 45 от 2002 г.; попр., бр. 5 от 2003 г.; изм. и доп., бр. 31 от 2003 г., бр. 52, 55 и 89 от 2004 г., бр. 17 и 82 от 2006 г., бр. 46, 57, 95 и 109 от 2007 г., бр. 36, 66, 69 и 109 от 2008 г., бр. 35, 42, 82 и 93 от 2009 г., бр. 16 и 88 от 2010 г., бр. 23, 48 и 80 от 2011 г. и бр. 44 от 2012 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В Списъка на категориите информация, подлежаща на класификация като държавна тайна - приложение № 1 към чл. 25 от ЗЗКИ, в раздел II, т. 5 се създава изречение второ:

“Установъчни данни или данни, можещи да спомогнат за установяване на служители на Държавна агенция „Разузнаване“, които извършват оперативно-разузнавателна дейност.”

2. В § 1 от Допълнителните разпоредби т. 1 се изменя така:

“По смисъла на този закон:

“1. Служби за сигурност” са Държавна агенция „Разузнаване“, Националната служба за охрана, Държавна агенция “Национална сигурност”, Главна дирекция “Борба с организираната престъпност” и специализираната дирекция “Оперативни технически операции” на МВР и служба “Военна информация”.”

§ 8. В Кодекса за социално осигуряване (обн., ДВ, бр. 110 от 1999 г.; Решение № 5 на Конституционния съд от 2000 г. - бр. 55 от 2000 г.; изм. и доп., бр. 64 от 2000 г., бр. 1, 35 и 41 от 2001 г., бр. 1, 10, 45 и 74 от 2002 г., бр. 112, 119 и 120 от 2002 г., бр. 8, 42, 67, 95, 112 и 114 от 2003 г., бр. 12, 21, 38, 52, 53, 69, 70, 112 и 115 от 2004 г., бр. 38, 39, 76, 102, 103, 104 и 105 от 2005 г., бр. 17, 30, 34, 56, 57, 59 и 68 от 2006 г.; попр., бр. 76 от 2006 г.; изм. и доп., бр. 80, 82, 95, 102 и 105 от 2006 г., бр. 41, 52, 53, 64, 77, 97, 100, 109 и 113 от 2007 г., бр. 33, 43, 67, 69, 89, 102 и 109 от 2008 г., бр. 23, 25, 35, 41, 42, 93, 95, 99 и 103 от 2009 г., бр. 16, 19, 43, 49, 58, 59, 88, 97, 98 и 100 от 2010 г.; Решение № 7 на Конституционния съд от 2011 г. - бр. 45 от 2011 г.; изм. и доп., бр. 60, 77 и 100 от 2011 г. и бр. 7, 21, 38, 40, 44, 58 и 81 от 2012 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 4, ал. 1, т. 4 след думите “Закона за Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя “държавните служители по Закона за Държавна агенция „Разузнаване” и се поставя запетая.

2. В чл. 54б, ал. 3 след думите “Закона за Министерството на вътрешните работи” се поставя запетая и се добавя “чл. 100, ал. 1, т. 5, 7 и 9 от Закона за Държавна агенция „Разузнаване”.

3. В чл. 54е, ал. 1 след думите “Закона за Министерството на вътрешните работи” се поставя запетая и се добавя “чл. 109 от Закона за Държавна агенция „Разузнаване”.

4. В чл. 69 се създава нова ал. 4:

“(4) Държавните служители от Държавна агенция „Разузнаване” придобиват право на пенсия при освобождаване от служба независимо от възрастта им, когато имат 27 години общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени по Закона за Държавна агенция „Разузнаване”, на военна служба или по законите по ал. 1, 2 и 3.”

5. Досегашните ал. 4 - 6 стават съответно ал 5 - 7.

6. В чл. 127, ал. 5 думите “Националната разузнавателна служба” се заменят с “Държавната агенция “Разузнаване”.

§ 9. В чл. 40, ал. 2 от Закона за здравното осигуряване (обн., ДВ, бр. 70 от 1998 г.; изм. и доп., бр. 93 и 153 от 1998 г., бр. 62, 65, 67, 69, 110 и 113 от 1999 г., бр. 1 и 64 от 2000 г., бр. 41 от 2001 г., бр. 1, 54, 74, 107, 112, 119 и 120 от 2002 г., бр. 8, 50, 107 и 114 от 2003 г., бр. 28, 38, 49, 70, 85 и 111 от 2004 г., бр. 39, 45, 76, 99, 102, 103 и 105 от 2005 г., бр. 17, 18, 30, 33, 34, 59, 80, 95 и 105 от 2006 г., бр. 11 от 2007 г.; Решение № 3 на Конституционния съд от 2007 г. - бр. 26 от 2007 г.; изм. и доп., бр. 31, 46, 53, 59, 97, 100 и 113 от 2007 г., бр. 37, 71 и 110 от 2008 г., бр. 35, 41, 42, 93, 99 и 101 от 2009 г., бр. 19, 26, 43, 49, 58, 59, 62, 96, 97, 98 и 100 от 2010 г., бр. 9, 60, 99 и 100 от 2011 г. и бр. 38 и 60 от 2012 г.) след думите “Министерство на вътрешните работи” се поставя точка и запетая и се добавя “пострадалите при изпълнение на служебните си задължения държавни служители по Закона за Държавна агенция „Разузнаване”.

§ 10. В Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (обн., ДВ, бр. 73 от 2010 г.; изм. и доп., бр. 88 от 2010 г., бр. 26 и 43 от 2011 г. и бр. 44 и 73 от 2012 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 2, ал. 1, т. 1 думите “Националната разузнавателна служба (НРС)” се заменят с “Държавна агенция „Разузнаване”.

2. В чл. 78, ал. 1 абревиатурата “НРС” се заменя с „Държавна агенция „Разузнаване”.

§ 11. В Закона за устройство на територията (обн., ДВ, бр. 1 от 2001 г.; изм. и доп., бр. 41 и 111 от 2001 г., бр. 43 от 2002 г., бр. 20, 65 и 107 от 2003 г., бр. 36 и 65 от 2004 г., бр. 28, 76, 77, 88, 94, 95, 103 и 105 от 2005 г., бр. 29, 30, 34, 37, 65, 76, 79, 80, 82, 106 и 108 от 2006 г., бр. 41, 53 и 61 от 2007 г., бр. 33,

43, 54, 69, 98 и 102 от 2008 г., бр. 6, 17, 19, 80, 92 и 93 от 2009 г., бр. 15, 41, 50, 54 и 87 от 2010 г., бр. 19, 35, 54 и 80 от 2011 г. и бр. 29, 32, 38, 45, 47 и 53 от 2012 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 3, ал. 3:

а) в изречение първо след думите “министърът на вътрешните работи” съюзът “и” се заменя със запетая и след думите “председателят на Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя “и председателят на Държавна агенция “Разузнаване”;

б) в изречение второ след думите “министърът на вътрешните работи” съюзът “и” се заменя със запетая и след думите “председателят на Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя “председателят на Държавна агенция “Разузнаване”.

2. В чл. 5, ал. 7 след думите “министърът на отбраната” съюзът “и” се заменя със запетая и след думите “председателят на Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя “и председателят на Държавна агенция “Разузнаване”;

3. В чл. 6, ал. 6, т. 3 след думите “министъра на вътрешните работи” съюзът „или” се заменя със запетая и след думите “председателя на Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя “или от председателя на Държавна агенция “Разузнаване”.

4. В чл. 140, ал. 7 след думите “министъра на вътрешните работи” съюзът „или” се заменя със запетая и след думите “председателя на Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя “или от председателя на Държавна агенция „Разузнаване”, когато се отнася за обекти на тази агенция”.

5. В чл. 141, ал. 5 след думите “министъра на вътрешните работи” съюзът „или” се заменя със запетая, след думите “председателя на Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя “председателя на Държавна агенция “Разузнаване”, когато се отнася за обекти на тази агенция” и се поставя запетая.

6. В чл. 145:

а) в ал. 2, изречение второ след думите “министъра на вътрешните работи” съюзът „или” се заличава и след думите “председателя на Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя “или от председателя на Държавна агенция “Разузнаване”, когато се отнася за обекти на тази агенция”;

б) в ал. 3 след думите “Министерството на вътрешните работи” съюзът “или” се заменя със запетая и след думите “Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя “или на Държавна агенция „Разузнаване”.

7. В чл. 148, ал. 3, изречение второ след думите “министъра на вътрешните работи” съюзът „или” се заменя със запетая и след думите “председателя на Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя “или от председателя на Държавна агенция „Разузнаване”, когато се отнася за обекти на тази агенция”.

8. В чл. 157, ал. 2, изречение първо след думите “министъра на вътрешните работи” съюзът „или” се заличава и след думите “председателя на Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя “или от председателя на Държавна агенция „Разузнаване”, когато се отнася за обекти на тази агенция”.

9. В чл. 158, ал. 2, изречение второ, след думите “министъра на вътрешните работи” съюзът „или” се заменя със запетая и след думите “председателя на Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя “или от председателя на Държавна агенция „Разузнаване”, когато се отнася за обекти на тази агенция”.

10. В чл. 159, ал. 5 след думите “министъра на вътрешните работи” съюзът „или” се заменя със запетая и след думите “председателя на Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя “или от председателя на Държавна агенция „Разузнаване”, когато се отнася за обекти на тази агенция”.

11. В чл. 177, ал. 6 след думите “министъра на вътрешните работи” съюзът „или” се заменя със запетая и след думите “председателя на Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя “или от председателя на Държавна агенция „Разузнаване”, когато се отнася за обекти на тази агенция”.

12. В чл. 178, ал. 7 след думите “министърът на вътрешните работи” съюзът „или” се заменя със запетая и след думите “председателят на Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя “или председателят на Държавна агенция „Разузнаване”.

13. В чл. 216, ал. 2 след думите “министъра на вътрешните работи” съюзът „или” се заменя със запетая и след думите “председателя на Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя “или пред председателя на Държавна агенция „Разузнаване”.

14. В § 1а от Допълнителните разпоредби след думите “министърът на вътрешните работи” съюзът “или” се заменя със запетая, след думите „председателят на Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя „директорът на Държавна агенция „Разузнаване”, след думите „Министерството на вътрешните работи” съюзът „или” се заменя със запетая и накрая се добавя “и на Държавна агенция „Разузнаване”.

§ 12. В Закона за данъците върху доходите на физическите лица (обн., ДВ, бр. 95 от 2006 г.; изм. и доп., бр. 52, 64 и 113 от 2007 г., бр. 28, 43 и 106 от 2008 г., бр. 25, 32, 35, 41, 82, 95 и 99 от 2009 г., бр. 16, 49, 94 и 100 от 2010 г., бр. 19, 31, 35, 51 и 99 от 2011 г. и бр. 40 и 81 от 2012 г.), в чл. 24, ал. 2 се създава т. 17:

“17. паричните средства и помощи по чл. 66, ал. 1-4, чл. 68, ал. 1, чл. 107 и чл. 110, ал. 1 от Закона за Държавна агенция „Разузнаване”.”

§ 13. В Закона за уреждане на колективните трудови спорове (обн., ДВ, бр. 21 от 1990 г.; изм. и доп., бр. 27 от 1991 г., бр. 57 от 2000 г., бр. 25 от 2001 г., бр. 87 от 2006 г. и бр. 7 от 2012 г.), в чл. 16, т. 6 накрая се добавя “и Държавна агенция „Разузнаване”.

§ 14. В Закона за специалните разузнавателни средства (обн., ДВ, бр. 95 от 1997 г.; изм. и доп., бр. 70 от 1999 г., бр. 49 от 2000 г. бр. 17 от 2003 г., бр. 86 от 2005 г., бр. 45 и 82 от 2006 г., бр. 107 от 2007 г., бр. 43 и 109 от 2008 г., бр. 88, 93 и 103 от 2009 г., бр. 32 и 88 от 2010 г., бр. 13 от 2011 г. и бр. 44 от 2012 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 10, буква „в” думите “Националната разузнавателна служба” се заменят с “Държавна агенция „Разузнаване”.

2. В чл. 13, ал. 1, т. 3 думите “Националната разузнавателна служба” се заменят с “Държавна агенция „Разузнаване”.

3. В чл. 20, ал. 2 думите “Националната разузнавателна служба” се заменят с “Държавна агенция „Разузнаване”.

§ 15. В Закона за здравословни и безопасни условия на труд (обн., ДВ, бр. 124 от 1997 г.; изм. и доп., бр. 86 от 1999 г., бр. 64 и 92 от 2000 г., бр. 25 и 111 от 2001 г., бр. 18 и 114 от 2003 г., бр. 70 от 2004 г., бр. 76 от 2005 г., бр. 33, 46, 102 и 105 от 2006 г., бр. 40 от 2007 г., бр. 102 и 108 от 2008 г., бр. 93 от 2009 г., бр. 12, 58, 88 и 98 от 2010 г., бр. 60 от 2011 г. и бр. 7 от 2012 г.), в чл. 2, ал. 3, изречение първо след думите “и Министерството на отбраната” съюзът „и” се заменя със запетая и след думите “Министерството на вътрешните работи” се добавя “и Държавна агенция „Разузнаване”.

§ 16. В Закона за Консултативен съвет за национална сигурност (обн., ДВ, бр. 13 от 1994 г.; изм. и доп., бр. 28 от 2008 г. и бр. 35 от 2009 г.), в чл. 2, ал. 2 се създава т. 10:

“10. председателят на “Държавна агенция „Разузнаване”.”

§ 17. В Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (обн., ДВ, бр. 102 от 2006 г.; изм. и доп., бр. 41, 57 и 109 от 2007 г., бр. 69 от 2008 г., бр. 25, 35, 42, 82 и 93 от 2009 г., бр. 18, 54 и 97 от 2010 г., бр. 23, 32 и 48 от 2011 г. и бр. 25 и 38 от 2012 г.) навсякъде думите “Национална разузнавателна служба” се заменят с “Държавна агенция „Разузнаване” и думите “директора/директорът на Национална разузнавателна служба” се заменят с “председателя/председателят на Държавна агенция „Разузнаване”.

§ 18. В Закона за резерва на въоръжените сили на Република България (ДВ, бр. 20 от 2012 г.) в § 4 от Преходните и заключителните разпоредби ал. 2 се изменя така:

“(2) Съответствието на категориите на служителите по Закона за Министерството на вътрешните работи, ранговете на служителите по Закона за Държавна агенция “Национална сигурност” от резерва и ранговете на служителите по Закона за Държавна агенция „Разузнаване” от резерва към званията на военнослужещите по Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България се урежда с акт на Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи, председателя на Държавна агенция “Национална сигурност” и председателя на Държавна агенция „Разузнаване” съгласувано с министъра на отбраната.”

§ 19. В § 95 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 88 от 2010 г.) след думите “Държавна агенция “Национална сигурност” се добавя “и Държавна агенция „Разузнаване”.

§ 20. До приемането на подзаконовите актове по прилагането на закона се прилагат подзаконовите актове, издадени по Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, относно Националната разузнавателна служба, правомощията на нейния ръководител и статуса на нейните служители.

§ 21. Законът влиза в сила от 1 април 2013 г.

§ 22. Изпълнението на закона се възлага на Министерския съвет и на председателя на Държавна агенция „Разузнаване“.

Законът е приет от 41-ото Народно събрание на 2012 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ:**

(ЦЕЦКА ЦАЧЕВА)

М О Т И В И

КЪМ ПРОЕКТА НА ЗАКОН ЗА ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ „РАЗУЗНАВАНЕ“

Проектът на Закон за Държавна агенция „Разузнаване“ се внася за разглеждане и приемане от Народното събрание в съответствие с управленската програма на Правителството на европейското развитие на България и с решенията на Консултативния съвет за национална сигурност от заседанието на 25 април 2012 г. С него се преодолява съществуващата от 20 години празнота в законовата уредба на разузнавателната дейност в интерес на националната сигурност на Република България.

В законопроекта е регламентирана цялостно разузнавателната дейност в Република България с изключение на военноразузнавателната, която правителството предлага да бъде регламентирана със Закона за военното разузнаване.

Определено е институционалното място на Държавна агенция „Разузнаване“ в системата на изпълнителната власт чрез нейното непосредствено подчиняване на Министерския съвет. Агенцията е определена като първостепенен разпоредител с бюджетни кредити.

В началото на законопроекта е дадено определение на понятието „разузнавателна информация“ и са изброени сферите на дейност на агенцията, в които тя събира такава информация и осъществява разузнавателни операции. В допълнителната разпоредба са дадени определения и на други понятия, които са от значение за прилагането на закона. Изрично е посочено, че на Държавна агенция „Разузнаване“ не се поставят задачи от вътрешнополитически характер.

В законопроекта подробно се регламентираните функциите и дейностите, които агенцията осъществява за изпълнение на поставените ѝ задачи.

Определена е ролята на Министерския съвет за регламентиране на условията и реда за придобиване на движима и недвижима собственост за осъществяване на функциите и дейностите на агенцията.

Посочени са основните методи и средства, които агенцията прилага и използва за изпълнение на дейностите, като е отчетно прилагането им на територията на страната ни и извън нея.

Регламентирано е предоставянето на информация на други държавни органи, организации и лица. Спазен е утвърдилият се в нашата страна принцип, че на председателя на Народното събрание, на Президента на Републиката и на министър-председателя се предоставя еднаква по обем и съдържание информация. В законопроекта е регламентирано правото на президента съгласувано с министър-председателя да възлага задачи на агенцията и да се запознава с доклада за дейността ѝ преди внасянето му от Министерския съвет в Народното събрание за приемане.

Определени са също и правомощията на Министерския съвет спрямо агенцията, изразяващи се в предложение до президента за назначаване на генералния директор, в назначаване на неговите заместници, в утвърждаване на годишен план и приемане на годишен доклад за дейността на агенцията.

Регламентирано е сътрудничеството с разузнавателни органи на други държави и структури в НАТО и ЕС. Изрично е посочено, че агенцията участва в дейността на разузнавателните общности на НАТО и ЕС, което насочва към разбирането на сътрудничеството не като административно подчинение, а като участие в механизъм за обмен на информация, изготвяне на позиции и подпомагане вземането на решения от съответните органи.

Законопроектът за Държавна агенция „Разузнаване” подробно и цялостно регламентира нейното устройство и управление. Определено е, че агенцията се ръководи от председател, който се назначава с указ на президента по предложение на Министерския съвет за срок 5 години. Генералният директор се подпомага от заместник-председатели, които се назначават с решение на Министерския съвет също за срок 5 години. Предвидено е в случай на прекратяване правомощията на председателя негов заместник да бъде определен за изпълняващ длъжността за срок, не по-дълъг от един месец, в който Министерският съвет трябва да предложи на президента да назначи нов председател, който да довърши мандата. При необходимост от прекратяване на правомощия на заместник-председател Министерският съвет определя нов, който също така довършва мандата.

В проекта на закон изчерпателно са регламентирани правомощията на председателя, като допълнителни отговорности могат да му бъдат възлагани само със закон.

Посочени са изчерпателно актовете на председателя, които не подлежат на обжалване.

Със законопроекта е предложено да се въведе нова фигура за българското разузнаване – инспекторът. Предлага се той да бъде на пряко подчинение на председателя, но да се назначава от министър-председателя и да има възможност да докладва на него в случай на разпореждане от председателя конкретна проверка да бъде спряна или да не бъде започната. Цялостната дейност по извършване на проверките ще бъде регламентирана с акт на Министерския съвет.

Структурата на агенцията следва общата логика на структуриране, определена от Закона за администрацията. В проекта на закон не се посочват поименно структури, а дейности, за чието изпълнение се създават самостоятелни структурни звена.

В проекта на закон се предлага да бъдат въведени някои ограничения при работа с личните данни предвид особеностите на разузнавателната дейност в интерес на националната сигурност.

Предложени са и някои ограничения, които касаят прилагането на разпоредбите за финансов контрол само по отношение на особените разходи, които са дефинирани в Допълнителната разпоредба на законопроекта. Особените разходи са свързани с провеждането на дейности за изпълнение на основните задачи на агенцията чрез подготовка и провеждане на специфични за разузнаването дейности (разузнавателни операции и др.). Основната цел е максимално да се защити информацията, свързана с провеждане на разузнавателните дейности.

Регламентирани са общите правила за взаимодействие с органи и ведомства, при което да не се позволи разкриване на интереса на агенцията.

В проекта на закон цялостно е регламентиран статутът на служителите, изискванията за постъпване на служба, за изпълнението ѝ, за възнагражденията, осигуряването и дисциплинарната отговорност на служителите. Службата в Държавна агенция „Разузнаване“ се изпълнява от цивилни лица, които могат да бъдат лица, работещи по служебно правоотношение (държавни служители), и лица, работещи по трудово правоотношение.

Статутът на държавните служители, които изпълняват специфични за агенцията функции, се урежда с предлагания проект на закон. Определени са ранговете на държавните служители, като е възможно те да имат и степени. Предвид характера на дейностите на агенцията в законопроекта е предложен текст, задължаващ държавните служители да изпълняват задълженията си и извън установеното работно време.

Статутът на държавните служители, които изпълняват подпомагащи административни функции, се определя от Закона за държавния служител.

В Държавна агенция „Разузнаване“ могат да работят и служители по трудово правоотношение, чийто статут се определя от Кодекса на труда.

Определени са органите за осъществяване на отчетност и контрол върху дейността на службата. Значителна част от въпросите, касаещи дейността на Държавна агенция „Разузнаване“ по отношение на координацията и взаимодействието, са решени в рамковия по своя характер проект на Закон за управление на системата за защита на националната сигурност.

В законопроекта е регламентирана дисциплинарната и имуществената отговорност на служителите, както и редът за прекратяване на служебното правоотношение.

В отделна глава са регламентирани отчетността и контролът. Посочени са ограничения по отношение на информацията, която може да бъде предоставяна при осъществяване на парламентарния контрол, от който са изключени данни относно организацията, средствата и способите при изпълнение на специалните задачи, осъществени чрез оперативно-разузнавателна дейност, и за служители и лица, които сътрудничат на агенцията.

Ограниченията са в съответствие с принципа „необходимост да се знае“, който е регламентиран в чл. 3 от Закона за защита на класифицираната информация.

В този смисъл в законопроекта не се предлагат необосновани ограничения върху парламентарния контрол. По същество ограниченията не са върху контрола, а върху разпространяването на информация при неговото осъществяване.

В Преходните и заключителните разпоредби са заложили разпоредби, гарантиращи приемствеността между Националната разузнавателна служба и Държавна агенция „Разузнаване“ във вътрешен план и по отношение на мястото на институцията в други закони.

Финансовите и други средства за изпълнението на закона ще се осигуряват от бюджета на Държавна агенция „Разузнаване“ и от бюджетите на другите държавни органи, на които се възлагат отговорности.

Предлаганият законопроект касае дейности от изключителна национална компетентност и не засяга правото на Европейския съюз. Неговото приемане ще бъде в пълно съответствие с практиката на страните – членки на Европейския съюз, и на НАТО като цяло за ясно регламентиране на дейностите и компетенциите на държавните органи в сферата на националната сигурност.

Предлага се законът да влезе в сила от 1 април 2013 г. с оглед осигуряване на достатъчно продължителен „период на узнаване“ за гражданите, държавните институции и служителите в специалните служби.

Посоченият срок е общ за всички законопроекти в областта на националната сигурност, с което се гарантира и едновременното им влизане в сила.

На основание чл. 87, ал. 1 и чл. 105, ал. 2 от Конституцията на Република България Министерският съвет предлага на Народното събрание да разгледа и приеме проекта на Закон за Държавна агенция „Разузнаване“.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Бойко Борисов)